

„Nu orice teroare înseamnă dictatură, dar fiecare dictatură înseamnă teroare.” – Vladimir Milak

În martie 2013, publicam în ziare și reviste articolul cu titlul „În ce barcă ne urcăm? Încotro vâslim?” și cu un alt titlu: „A fi în Europa”, publicat ulterior în cartea „Articole și eseuri – vol. III” Motto-ul articolului erau cuvintele lui Emmanuel Kant: „Rațiunea nu aprobă fericirea, dacă nu este unită cu demnitatea de a fi fericit, adică cu puritatea morală.”

Începeam articolul amintind că anul 2007 a fost anul aderării României la UE și sugerând faptul că Europa se va putea afirma ca o putere internațională doar dacă va fi unită; în ultimii ani ai secolului trecut a fost în permanență un potențial teatru de război; nu a existat o conștiință europeană, întrucât a fost dominată de un naționalism distrugător. Astăzi, Europa întrunește aproape toate condițiile să redevină, cu adevărat, o mare putere economică, militară, culturală, dar pentru asta e nevoie să fie unită și independentă, să scape de mizeria morală, existentă de altfel pe întreaga planetă. Numai astfel se va putea ajunge la fericire, la ordinea superioară „de adevăr, frumos și bun suprem”. Iar dacă Europa nu va putea integra toate aceste țări ale ei, teama o poate cuprinde, odată cu încercările de revenire la un naționalism exagerat, periculos, așa cum am trăit în țara noastră România, în timpul comunismului. Naționalismul, populismul pot crea un viitor sumbru, o izolare și o îndârjire a populației, o renunțare la ceea ce am dobândit cu mari sacrificii – libertatea noastră. Din istoria trecutului ar trebui să învățăm.

De fapt, ideea de unitate europeană nu este nouă, ci are rădăcini adânci la nivelul istoriei continentului, idee abordată în scopul găsirii unei soluții pentru evitarea conflictelor dintre statele bătrânului continent și pentru o viață mai bună a populației. De exemplu, „Pax romana” (Pacea romană) a fost o realitate istorică făcută în vederea unificării întregii Europe sub dominația romană, un mod de organizare a vieții sociale, devenit în timp un model de structurare a raporturilor politic-militare pe spații geo-politice largi. Pe parcursul istoriei au urmat și alte multe idei de unificare. Dintre ele amintim ideea lui J. J. Rousseau, la vremea sa, care vedea o „republică europeană” numai „dacă monarhii și-ar abandona natura lor lăcomă și belicoasă” – spunea, considerând că popoarele se pot emancipa, și ca urmare pot deveni mai înțelepte. La Congresul pacifist de la Paris din 1849 Victor Hugo a rostit celebrele-i cuvinte: „...Și va veni ziua când vom vedea două grupări uriașe: Statele Unite ale Europei și Statele Unite ale Americii dându-și mâna prietenească peste ocean...”. Și cum întotdeauna poezii au avut darul previziunilor, posibil ca aceasta să se concretizeze cât de curând. Și ar trebui să se concretizeze curând, întrucât sunt mulți care vor să împiedice acest proiect, de teama unei

Europe formată din state cu o cultură și civilizație veche, valoroasă și creștină.

Mai scriam că europenii, trebuie să înțeleagă însemnătatea istorică dar și cea geopolitică a proiectului Uniunii Europene; să fie mai atenți la dezbinarea provocată de unii, la diversiunile aruncate în rândul populației prin diverse mijloace de informare. „Euroscpticismul, izolaționismul sau naționalismul de galerie” – după cum scria cineva inspirat – vizează tocmai dezbinarea și haosul în țări și pe continent.

Ce perfidie să spui: „Noi am vrut în Uniunea europeană pentru o viață mai bună, nu pentru a ne întoarce la frică și teroare”, adică, să atribui părții opuse ție ceea ce practici tu în partidul tău și în guvernul tău!

A nu se uita că Sistemul comunist din România, dar și din întreg blocul comunist al statelor care au cunoscut ocupația sovietică, a fost consolidat de Dej și dezvoltat de Ceaușescu. Revolte împotriva comunismului au fost în Cehoslovacia și Ungaria, punctul culminant fiind atins în Polonia cu Solidaritatea lui Lech Walesa. Dar, românii nu s-au putut opune comunismului și instituțiilor sale represive, doar cazuri izolate și care au fost repede anihilate, tocmai din cauza terorii cumplite a regimului; represiunea la noi în țară a fost mai mare ca în celelalte țări. Acum, activiștii importanți ai PCR – așa zis eșalonul 2, dar și cei din eșalonul 3, și foștii securiști ocupă importante funcții decizionale în stat, mulți cu sprijin discret al aceluiași vecin de la Răsărit. Nu se vede, sau ne este teamă și acum să privim realitatea?

În cartea „Refugii” a regretatului scriitor Augustin Buzura, acesta scria: „Se pare că pentru a înțelege și a lua lumea în serios, cu toată gravitatea și răspunderea, fiecărei generații îi este destinat un Waterloo. La acest dramatic punct de cotitură mulți se pierd, se înspăimântă. Caută refugii.”

Da!, când ne izbim de un inamic puternic și perfid în viața noastră, unii riscă și duc lupta mai departe pentru a învinge, alții abandonează, se retrag din luptă și nu mai câștigă nimic, din contră, încetul cu încetul se pierde și ceea ce s-a câștigat cu sacrificiul Revoluției din 1989 – Libertatea. Nepăsarea ia locul revoltei iar nepăsarea care este un gen de lașitate va duce la umilință și depersonalizare.

Ne aflăm în acest punct, în care avem o guvernare iresponsabilă, incapabilă, perfidă,

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Marți, 12 Martie 2019 01:13

---

mincinoasă. Pășind subversiv au acaparat instituții și au pus în conducerea lor oameni manevrabili pentru a-și urmări planurile de păstrare a privilegiilor dobândite ilegal și a putea scăpa de răspunderea în fața justiției.

Conducătorii partidului de la guvernare vor să abroge toate legile, vor un punct zero de la care să aplice legile lor, iar toate pedepsele să fie anihilate pentru a-și păstra averile dobândite ilegal, pentru ei, copiii, nepoții și amantele lor. Acaparând instituțiile de vază, au ajuns să acționeze pentru acaparare justiției în propriul lor interes. Democrația o vor desființată, dictatura reinstalată.

Ce va urma după justiție? Se întrevide pasul următor, cel al dărâmării Președintelui care-i incomodează punându-le câte o frână în demersurile lor mârșave, atâta cât îi permite funcția, redusă și ea de către guvernanții pesediști. În acest scop îl denigrează și pregătesc alți candidați la funcția de Președinte pentru următoarele alegeri; și pentru funcția căruia pregătesc alți candidați la alegeri. Stau la pândă și vor anunța un candidat pe ultima sută de metri, pentru a nu exista timp de atac al opoziției, pentru a-i ameți.

Poporul ar trebui să-și apere Președintele, singura persoană care mai poate face ceva pentru binele acestui popor, să se adune în jurul lui, să-i susțină demersurile. De asemeni să susțină Procurorul propus pentru postul de Procuror-șef european, care a muncit pentru a scăpa țara de mizeria morală, iar acum, din ură și răzbunare, regimul mafiot a supus-o unui act terorist de intimidare (mai urma, după apariția acelor 9-10 judecători în spatele Dnei Kovesi, să-i pună pistolul la tâmplă) neținând seamă de calitățile profesionale și omenești ale candidatei, apreciate de Parlamentul European. Au acționat cu ură, preluând metodele staliniste, pe care le-am trăit sub regimul trecut.

Am reținut cele povestite de un jurnalist. Aflându-se undeva în Munții Semenic, a întâlnit un cioban și abordând situația din țara noastră, acesta i-a spus: „Băiete, comuniștii ăștia sunt ca râia la oi. Nu mai scapi de ei! Și e trist că nici acum, după douăzeci și ceva de ani de democrație, noi românii, nu am scăpat de râia comunistă care a transformat acest popor în oi”.

Cred totuși că nici acel cioban, în sinea lui, nu și-a pierdut speranța!

PERFIDIA GUVERNĂRII POST-COMUNISTE

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Marți, 12 Martie 2019 01:13
